

El venedor de pluges

Una vegada hi havia un poble on amb prou feines plovia mai. De fet, ja feia molts anys que no havien vist la pluja, ni tan sols unes gotetes, i només la recordaven els veïns més vells que, a l'hora de berenar, explicaven als seus néts:

–Quan era petit, la mare, un dia, em va fer un impermeable.

–Què és un impermeable, avi?

–Un vestit com de plàstic que et posaves a sobre de la roba per no mullar-te.

–Oh, que bonic! I què passava quan plovia? –preguntaven aquells nens que no ho havien vist mai.

–Doncs que queia aigua del cel.

–I això com es fa?

–Era com si algú obrís les aixetes dels núvols. Llavors tot quedava enfangat. I, si plovia molt, no podies anar a l'escola i t'havies de quedar a casa.

–De debò?

–I també ens posàvem unes botes molt altes, les botes d'aigua, i ens n'anàvem a trepitjar bassals.

–Trepitjar bassals? Què vols dir, avi?

–Doncs que, en lloc de caminar per terra, camines per l'aigua.

–Que divertit!

En aquell poble sempre hi havia un cel ben blau i ben net de núvols, el sol hi escalfava de valent i arrencava una esplèndida lluminositat de les flors, de l'herba, dels arbres, dels camps de blat, de les façanes de les cases i de les llambordes dels carrers.

Perquè, tot i que no hi plovia, l'aigua no hi faltava pas ja que, a sota del poble, es deia que hi havia un immens llac subterrani que ningú no havia vist mai, que omplia els pous, les fonts, els rius, els safareigs i els dipòsits que repartien l'aigua per totes les cases.

Cap investigador no havia descobert encara d'on venien les aigües que alimentaven aquell llac, però el cert és que hi devien ser perquè, si no, no s'explicava que aquell poble, tot i la falta de pluja, fos com era.

Els jardinetes, tant públics com particulars, eren plens a vessar de flors estarrufades i de gespa tova i verda com un coixí de plomes. Els horts eren curulls de verdures tendres i la gent feia cara de felicitat.

Però vet aquí que un dia, tot d'un plegat i de manera ben misteriosa, la font de la plaça de l'ajuntament va començar a reduir el doll d'aigua. Ja no deixava anar el raig vigorós de sempre, sinó que, de mica en mica, aquell raig s'anava convertint en un rajolí llastimós. L'endemà, el rierol que baixava de la muntanya es va eixugar. Al cap de tres dies, els dipòsits d'aigua havien baixat de nivell d'una manera alarmant i, a les cases, les aixetes només deixaven anar gotes.

Ningú no se'n sabia avenir i, com que no hi estaven acostumats, tampoc no sabien què fer-hi.

En una reunió a l'ajuntament, els veïns van començar a dir-hi la seva.

—Hauríem de fer venir algú que trobés d'una vegada aquest llac que tenim a sota.

—Sí, i que comprovés com està de reserves.

—De passada, hem de mirar de no dutxar-nos tant.

—I de no regar els geranis ni els rosers. Si de cas, només les bledes i els tomàquets.

—Això mateix.

—I també hem d'omplir del tot les rentadores abans de cada rentada i no malbaratar l'aigua rentant el que encara és net.

—Sí.

—D'ara endavant fregarem les cases un cop a la setmana.

—I rentarem el cotxe una vegada al mes.

—D'acord.

—I amb un cop al dia que ens rentem les dents, potser n'hi hauria prou.

—Voleu dir?

—I en lloc de fer bullir les patates, millor que les fregim.

